

A nova globalización chinesa

Description

Cando China ingresou na Organización Mundial do Comercio (2001), moitos anticiparon negros presaxios sobre a estabilidade da súa economía e a preservación da súa soberanía. En 2009, con todo, a contraíño dos máis aciagos prognósticos, converteuse na primeira potencia exportadora do mundo e o seu crecemento continuo consolidouna como a segunda economía do planeta. Con ese balance, China non pode estar descontenta coa globalización. Non é de estrañar, xa que logo, que no Foro de Davos deste ano, Xi Jinping mostrácese como abandeirado de devandito proceso, destacando os enormes beneficios que supuxo para a humanidade no seu conxunto.

Cando China ingresou na Organización Mundial do Comercio (2001), moitos anticiparon negros presaxios sobre a estabilidade da súa economía e a preservación da súa soberanía. En 2009, con todo, a contraíño dos máis aciagos prognósticos, converteuse na primeira potencia exportadora do mundo e o seu crecemento continuo consolidouna como a segunda economía do planeta. Con ese balance, China non pode estar descontenta coa globalización. Non é de estrañar, xa que logo, que no Foro de Davos deste ano, Xi Jinping mostrácese como abandeirado de devandito proceso, destacando os enormes beneficios que supuxo para a humanidade no seu conxunto.

A visión chinesa da globalización, compartida por moitos outros países en desenvolvemento, parte da idea de que facilitou a modificación, lenta pero progresiva, dos equilibrios mundiais. Si a revolución industrial catapultou a Europa occidental e EUA cara ao epicentro do sistema internacional, a globalización vai camiño de operar o necesario reequilibrio planetario. Si en Occidente devandito proceso volveuse impopular en boa medida como resultado da disparidade causada en materia de distribución da riqueza, en Asia, de Vietnam a India ou Filipinas, a percepción é outra.

O ano pasado, China creceu un 6,7 por cento, o seu nivel máis baixo nos últimos 26 anos, pero aínda así eclipsou a outras grandes economías. A súa contribución ao crecemento económico mundial foi do 33,2 por cento. Tamén en 2016, incrementou o investimento exterior directo non financeiro nun 44,1 por cento chegando ata os 170.110 millóns de dólares. As empresas chinesas investiron en case 8.000 firmas estranxeiras en 164 países e rexións. China é o maior socio comercial de 120 economías no planeta.

Agora que nas economías desenvolvidas xorden voces sobresaíntes a favor de acoutar e ata desandar o camiño, China reivindica unha globalización que chama inclusiva asociándoa a un novo modelo de cooperación internacional que introduce mecanismos correctores no proxecto liderado ata hoxe por Occidente. Pero ten crédito nese campo? Os desequilibrios e desigualdades internas ensombrecen o seu propio sistema e constitúen un dos problemas máis agudos da súa transición. No entanto, todo apunta a que o cambio en curso no modelo de desenvolvemento pode axudar a afrontar con relativo éxito eses desafíos.

Igualmente, cando China condena o proteccionismo en auxe nos países máis desenvolvidos, que pasa con tantas medidas proteccionistas que mantén vixentes na súa lexislación interna? Nas sesións parlamentarias deste marzo, Xi anunciou avances importantes na apertura ao exterior, desde un portelo único para o comercio internacional á creación de case unha nova ducia de zonas de libre comercio. Prepáranse medidas de apertura “sen precedentes”, dixo. Veremos.

Esa tradución interna do compromiso que agora enarboran as autoridades chinesas coa globalización é indispensable para gañar credibilidade ante terceiros. E sen dúbida, tamén o é para realizar con folgura a complexa reestruturación industrial do país.

Sexa como for, China gañará maior influencia a partir de agora no deseño da globalización que, en consecuencia, incorporará novos matices. O modelo que impulsa Beijing, por exemplo, non fai tanta causa da apertura do mercado como máxima maior e insoslaible. Tampouco trata de erosionar a soberanía do Estado nin o seu papel como garante da estabilidade e orientador primordial da economía. Propón, pola contra, poñer o acento na infraestrutura, o investimento e o desenvolvemento no canto de privilexiar o comercio e en todo iso haberá moito espazo para o público. A esa idea responden as novas Rutas da Seda. Desde o seu lanzamento en 2013, China investiu máis de 50.000 millóns de dólares no proxecto, que conta co respaldo de máis de 100 países e organizacións internacionais, e que complementa con varios corredores económicos terrestres e marítimos.

Concibido para preservar a tendencia xeral da globalización económica que tanto lle beneficiou, o aporte chinés suxire unha nova etapa en devandito proceso no que podería abrir importantes ocos ao crecente peso dos países en desenvolvemento no PIB global. Trátase dunha estratexia para destronar a EUA e ditar unha nova orde mundial que responda ao traspaso de poder de Occidente a Oriente? A súa situación interna desaconsella calquera veleidade hexemónica. Ten aínda un longo treito que percorrer. Asumirá maiores responsabilidades globais pero con máis estratexias para complementar que para suplir.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinés

ETIQUETAS

China EUA Globalización Inclusividade Infraestrutura

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Observatorio de la Política China

Date Created

Abril 6, 2017

Meta Fields

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2017-04-06 00:00:00